

Μεταφρασμένο απόσπασμα

Clemens J. Setz
Der Trost runder Dinge

Suhrkamp Verlag, Berlin 2019
ISBN 978-3-51842-852-8

σελ. 31-41

Κλέμενς Γ. Ζετς
Η παρηγοριά των στρογγυλών πραγμάτων

Μετάφραση: Βασιλική Ρηγοπούλου
Επιμέλεια: Αλέξανδρος Κυπριώτης

ΤΟ ΠΑΛΙΟ ΣΠΙΤΙ

Κρατούσα μια χτένα, το κοστούμι μου ήταν καφέ, στον ορίζοντα έκαναν κύκλους γερανοί. Ήταν ένα κατάσπρα σοβατισμένο σπίτι στα προάστια. Συστήθηκα ως «Πέτερ Ουλριχσντόρφερ». Ο πατέρας από την (σύμφωνα με το κουδούνι) Οικογένεια Σόιχ, ένας άντρας με μουστάκι, άκουσε την παράκλησή μου, συμφώνησε κουνώντας το κεφάλι, μου άπλωσε το χέρι του και είπε, ναι, κανένα πρόβλημα, ευχαρίστως να ρίξω μια ματιά. Περάστε, παρακαλώ. Ίσως και να αναγνώριζα όντως κάτι.

«Πότε ακριβώς μένατε αλήθεια εδώ;» με ρώτησε.

«Πριν από πάρα πολύ καιρό», είπα εγώ. «Όταν ήμουν παιδί μετακομίζαμε συχνά, εδώ όμως είχαμε μείνει τον περισσότερο καιρό, σχεδόν επτά χρόνια. Μέχρι τα δεκατρία μου, περίπου».

Ακούμπησα το ένα χέρι στην κάσα της πόρτας, που έδειχνε καινούργια, και το κατέβασα πάλι αμέσως, σαν να είχα απογοητευτεί.

«Α, μάλιστα, βέβαια», είπε ο κύριος Σόιχ και ακούμπησε ένα δάχτυλο στο πιγούνι του, σαν να σκεφτόταν. «Εμείς μετακομίσαμε πέρυσι το καλοκαίρι. Πριν από εμάς έμενε εδώ μια ηλικιωμένη γυναίκα. Τσούζερ».

«Τσούζερ», επανέλαβα σκεπτικός. «Όχι, δε μου λέει κάτι».

Μπήκα στο χολ του σπιτιού. Δύο παιδιά ήταν εκεί. Μόλις με είδαν, εξαφανίστηκαν προς τη σκάλα. Και, μπίνγκο, υπήρχε και σύζυγος, ο κύριος Σόιχ τής εξήγησε εν συντομία γιατί βρισκόμουν εκεί. Στη συνέχεια εκείνη στάθηκε, ας είναι καλά, σε κάποια απόσταση και έκανε ότι ασχολιόταν με τα πράγματα σε ένα από τα ράφια. Υπέροχα! Το γνώριζα αυτό το άγρυπνο βλέμμα που τάχα κοιτάζει κάπου αλλού, μου ήταν εν τω μεταξύ τόσο οικείο, όσο παλιότερα οι διαφορετικές θέσεις που έπαιρναν τα αυτιά του σκύλου μου, του Τζεφ. Μια ορισμένη θέση σήμαινε συναγερμός, μια άλλη χαλάρωση, μια άλλη όρεξη για παιχνίδι, και πάει λέγοντας. Πολύ θα ήθελα να μάθω τι κάνει σήμερα ο Τζεφ. Μου είπαν ότι οι τωρινοί του ιδιοκτήτες είναι καλοί άνθρωποι. Καλοί άνθρωποι με μεγάλη καρδιά.

«Ναι, εδώ, αυτό το δωμάτιο, ακριβώς», είπα και διέγραψα με το χέρι μου έναν κύκλο στον χώρο. «Όμως όλα είναι βέβαια πολύ αλλαγμένα».

«Αχ», έκανε ο κύριος Σόιχ.

«Αλλά τότε ήμουν και πιο κοντός», είπα εγώ.

Κάθισα λοιπόν ανακούρκουδα και κοίταξα ψηλά προς το ταβάνι. Επιπλέον έβαλα τη χτένα πάλι στην τσέπη του κοστούμιού μου, τη δουλειά της την είχε κάνει. Τίποτα δεν κάνει πιο αθώα εντύπωση από έναν άντρα που, πριν χτυπήσει το κουδούνι της πόρτας σου, έχει χτενιστεί βιαστικά.

«Από 'δώ είναι η κουζίνα», είπε ο κύριος Σόιχ.

Σηκώθηκα και τον ακολούθησα μερικά βήματα.

«Αλλά αυτά εδώ είναι όλα δικά μας », είπε.

«Ναι, ναι, το βλέπω», είπα εγώ. «Είναι πραγματικά πολύ ευγενικό που με αφήνετε να δω το παλιό μου σπίτι».

Γύρισα στο σαλόνι.

«Μήπως θα μπορούσα να ρίξω μια ματιά εκεί πίσω; Εκεί ήμουν πάντα μετά το σχολείο, νομίζω».

Ο κύριος Σόιχ συμφώνησε κουνώντας το κεφάλι.

«Ναι, ναι, φυσικά», είπε, «κατανοώ βέβαια την... την κατάστασή σας. Όπως σας είπα, μπορείτε ευχαρίστως να ρίξετε μια ματιά».

Έκανα ένα αβέβαιο βήμα προς τα εμπρός, προς το δεύτερο δωμάτιο, που βρισκόταν δεξιά δίπλα στην είσοδο, μετά όμως κοντοστάθηκα και στηρίχτηκα στην πλάτη της βαριάς μπερζέρας. Σαν να είχαν τάχα μαυρίσει τα πάντα γύρω μου, έφερα το ένα χέρι μπροστά στο πρόσωπό μου και κούνησα αργά το κεφάλι μου δεξιά κι αριστερά.

«Δεν είστε καλά;» ρώτησε η γυναίκα.

Όμως τα λόγια της ακούστηκαν σαν να τα διάβαζε. Δεν είχε μπει στη σκηνή ακόμα, ούτε καν στον ρόλο.

Ο κύριος Σόιχ, του οποίου το μικρό όνομα πολύ θα ήθελα να ξέρω, πήγε στην κουζίνα. Επέστρεψε με ένα ποτήρι νερό. Είχε ένα από εκείνα τα πρόσωπα με τα λακκάκια, τα άθελά τους διαρκώς ικανοποιημένα, που τα χαρίζει ο Θεός σε όλους εκείνους που τους βγάζουν πολύ πρόωρα από το κουκούλι τους.

«Ορίστε, παρακαλώ», είπε.

Μόλις τότε πρόσεξα ότι φαινόταν αρκετά γυμνασμένος. Το πρόσωπό του είχε αποσπάσει την προσοχή μου. Ο δικέφαλός του τσίτωσε το ύφασμα του πουκαμίσου του, καθώς μου έδινε το ποτήρι. Και στον λαιμό του επίσης διακρίνονταν καθαρά μύες.

«Είμαι καλύτερα», είπα εγώ, «ευχαριστώ. Είναι απλώς αυτή η ένταση. Που όλα έχουν αλλάξει τόσο πολύ. Από τότε έχω μετακομίσει πολλές φορές. Ακόμα και στη Σουηδία έχω μείνει».

Σουηδία, γιατί είχε σειρά το γράμμα Σ. Το Ρ είχε το προηγούμενο σαββατοκύριακο, στη συζήτηση με τη γυναίκα-ερπετό με τα τατουάζ στο Typhoid Club στην οδό Ρεχμπάουερ. Ρουμανία.

«Α, στη Σουηδία», είπε ο κύριος Σόιχ. «Αλήθεια, πού;»

«Όλα είναι πολύ αλλαγμένα εδώ», παραπονέθηκα εγώ. «Λυπάμαι».

«Ναι», είπε η γυναίκα. «Αλλαγμένα, χμ».

«Κι αυτό, τι σας λέει;» ρώτησε ο κύριος Σόιχ κι έδειξε ένα παλιό πιάνο. «Το βρήκαμε εδώ όταν μετακομίσαμε».

«Όχι», είπα κουνώντας το κεφάλι μου. «Δεν το έχω δει ποτέ μου».

Φάνηκε πραγματικά κάπως απογοητευμένος. Ίσως τώρα να άρχιζε να μου δείχνει το σπίτι του, όπως κάνουν οι περισσότεροι, μπας και κάποια γωνία ή κάποιο αντικείμενο κατάφερναν να ξυπνήσουν τις αναμνήσεις μου, όμως όχι, αυτός κούνησε μόνο το κεφάλι και είπε:

«Ωστε έτσι, λοιπόν. Και πού ακριβώς στη Σουηδία;»

«Στη Στοκχόλμη», απάντησα. «Αλλά, όπως σας είπα, ήταν μόνο για λίγο. Η οικογένειά μου μετακόμιζε συχνά».

«Οντως, το αναφέρατε», είπε ο άντρας. «Πάντα μου άρεσε να πηγαίνω εκεί. Στη Στοκχόλμη».

«Θα μπορούσα...», άρχισα εγώ. «Θα μπορούσα, θέλω να πω... Θα είχατε πρόβλημα αν έριχνα μια ματιά και στον κήπο; Ήσαστε πράγματι πολύ ευγενικοί ως τώρα».

Έγινε μια παύση. Έπειτα ο κύριος Σόιχ είπε:

«Μα όχι, κανένα πρόβλημα. Από 'δώ, παρακαλώ, ορίστε η πόρτα».

Έδειξε μια μεγάλη τζαμένια μπαλκονόπορτα. Εξέφρασα την ευγνωμοσύνη μου με μια ελαφρά υπόκλιση και περνώντας την πόρτα βρέθηκα στον κήπο. Ο φρέσκος αέρας ήταν τώρα ό,τι έπρεπε, για μια στιγμή μπορούσες ν' ανασάνεις ακόμα την ησυχία και τη σιγουριά, πριν αρχίσουν τα απαραίτητα βήματα. Ένα άσπρο ποτιστήριο ήταν στο γρασίδι δίπλα σ' ένα τηλεκατευθυνόμενο αυτοκινητάκι. Και αρκετά πιο πίσω μια άσχημη, ξεχαρβαλωμένη κούνια κήπου.

Όταν γύρισα από την άλλη, θέλοντας να επιστρέψω στο σαλόνι της οικογένειας Σόιχ, είδα ξαφνικά να στέκονται μπροστά μου δύο άντρες. Ο ένας ήταν ο κύριος Σόιχ, ο άλλος το σχεδόν πιστό αντίγραφό του. Όχι μόνο έμοιαζαν, φορούσαν και το ίδιο στιλ πουκάμισο, από αυτά τα ατημέλητα καρό, όμως το κακό αντίγραφο έριχνε μισό κεφάλι στον κύριο Σόιχ.

«Ο αδελφός μου», είπε ο οικοδεσπότης.

«Άλεξ», είπε ο άντρας και ακούμπησε το χέρι του στο στήθος.

«Χάρηκα», είπα εγώ. «Πέτερ Ουλριχτνόρφερ».

«Πώς;» είπε ο αδελφός και έσκυψε λίγο προς το μέρος μου, για ν' ακούσει καλύτερα.

«Ουλριχντόρφερ».

«Αα», είπε.

«Ουλριχσντόρφερ ή Ουλριχντόρφερ;» ρώτησε ο κύριος Σόιχ.

«Χωρίς σίγμα», είπα εγώ. «Αν και τα περισσότερα γράμματα που λαμβάνω είναι σταλμένα σ' αυτό το παραπανίσιο σίγμα, χαχα».

Οι δύο άντρες έσκασαν ένα χαμόγελο.

Πρόσεξα ότι ο αδελφός ονόματι Άλεξ κρατούσε κάτι παραμάσχαλα. Ήταν ένα άλμπουμ με φωτογραφίες.

«Λοιπόν, αναγνωρίζετε κάτι;»

«Είναι όλα τόσο διαφορετικά», είπα εγώ. «Όμως είναι όντως ευγενικό εκ μέρους σας που μου επιτρέψατε να ρίξω... Για πείτε μου, έχετε κάνει πολλές αλλαγές στον κήπο;»

«Θέλαμε να σας δείξουμε κι αυτό εδώ», είπε ο κύριος Σόιχ και έδειξε το άλμπουμ που είχε παραμάσχαλα ο αδελφός του.

«Το άφησε εδώ η ηλικιωμένη κυρία Τσούζερ», είπε ο Άλεξ.

Οι δύο άντρες γέλασαν με αυτή την παρατήρηση.

Επιστρέψαμε στο σαλόνι. Ο κύριος Σόιχ έκλεισε την μπαλκονόπορτα πίσω μου. Πιάνει ψύχρα σιγά σιγά, είπε. Ίσως και να βρέξει αργότερα, πρόσθεσε.

«Αφού είναι έτσι, λοιπόν, σας ευχαριστώ πολύ», είπα εγώ.

«Σόρρυ, που πρωτύτερα άργησα να έρθω», είπε ο αδελφός του.

«Για πείτε μου πάλι, σε ποιο δωμάτιο μένατε εσείς;» Ακούμπησε ένα χέρι του στον ώμο μου.

«Εε, ήταν επάνω. Ένα από τα παιδικά δωμάτια. Έχω όμως εκμεταλλευτεί την υπομονή σας εδώ και...»

«Όχι, όχι, κανένα πρόβλημα», είπε ο κύριος Σόιχ.

Ευχαρίστησα εγκάρδια τους δύο άντρες, αποχαιρέτησα και τη γυναίκα και έκανα μερικά βήματα προς την πόρτα. Συγχρόνως έχωσα το ένα χέρι μου στην τσέπη του δανεικού κοστουμιού και έσφιξα το *Stun Master 500*.

«Κοιτάξτε λίγο εδώ», είπε ο Άλεξ. «Μήπως σας θυμίζει κάτι; Έτσι ήταν η είσοδος, πριν έρθουμε εμείς».

Έσκυψα προς την φωτογραφία και κούνησα το κεφάλι καταφατικά.

«Ναι, μοιάζει λιγάκι με τότε. Αλλά δεν ξέρω, νομίζω ότι η μνήμη μου δεν είναι πια τόσο καλή».

«Βλέπεις; Έχει κακή μνήμη», είπε ο κύριος Σόιχ στον Άλεξ.

«Ναι, το γνωστό πρόβλημα», είπε ο Άλεξ και γύρισε τη σελίδα. «Κι αυτό εδώ πώς σας φαίνεται;»

«Κι αυτό δεν μου λέει κάτι», είπα εγώ.

«Αχ», είπε ο Άλεξ κουνώντας το κεφάλι δεξιά κι αριστερά.

Τώρα θα ήταν εύκολο να τον πετύχω στον λαιμό, σκέφτηκα. Οι επαφές του Stun Master ήταν κάπως φθαρμένες, συχνά χρειαζόταν να χτυπάς πιο γερά, ένα επιπλέον ρίσκο. Κοίταξα προς το πλάι, τον κύριο Σόιχ. Κρατούσε στο χέρι ένα βαρύ κουρτινόξυλο. Μ' εκείνο μπορούσες θεωρητικά ν' ανοίξεις το κρανίο ενός ρινόκερου. Όμως εκείνος έκανε ότι νευρίασε, που βρέθηκε στο χέρι του εκείνο το πράγμα κατά λάθος και άφησε το κουρτινόξυλο δίπλα του σε μια γωνιά του δωματίου.

«Μήπως θα θέλατε να καθίσετε και να δείτε τις φωτογραφίες;» ρώτησε ο Άλεξ και μου έδωσε το άλμπουμ.

«Αχ...»

«Μπορεί όλα αυτά να σας συγκινούν πολύ ή κάτι τέτοιο».

«Όχι, όχι», είπα εγώ. «Πραγματικά πολύ ευγενικό εκ μέρους σας».

«Δεν του θυμίζουν τίποτα», είπε ο κύριος Σόιχ.

Εκείνη τη στιγμή ήρθε δίπλα μου η κυρία Σόιχ. Κρατούσε ένα πιάτο με ένα κομμάτι κέικ. Ήταν σκούρο κίτρινο.

Καθόμασταν στον καναπέ. Κρατούσα το άλμπουμ στα χέρια και μια λέξη ήρθε στον νου μου: αντιεπαγγελματικό. Να κρατώ το άλμπουμ στα χέρια και να το ξεφυλλίζω ήταν αντιεπαγγελματικό. Να κάθομαι να μου σερβίρουν κέικ ήταν αντιεπαγγελματικό.

«Ναι, το επάνω δωμάτιο», είπε ο Σόιχ. «Αλλά ποιο απ' όλα;»

Σκέφτηκα αρκετά και κούνησα το κεφάλι με αβεβαιότητα πέρα δώθε, όμως η έκφραση του προσώπου του δεν άλλαξε.

«Στον κήπο ή στον δρόμο;» με βοήθησε ο αδελφός του. Δεν ακούστηκε και πολύ σοβαρό.

«Στον κήπο», είπα εγώ, λες και μόλις εκείνη τη στιγμή μου ήρθε η επιφοίτηση.

Οι άντρες αντάλλαξαν βλέμματα.

«Μάλιστα, τον κήπο τον είδατε κιόλας», είπε ο Άλεξ.

«Ξέρετε, θα μπορούσε πράγματι να είναι πρόβλημα, το να δείτε το παλιό σας δωμάτιο», είπε ο κύριος Σόιχ. «Μην το παίρνετε προσωπικά, κύριε Ουλριχεντόρφερ, σόρρυ, Ουλριχεντόρφερ, αλλά, να, είναι που τώρα μένει εκεί ο Ιερεμίας. Τον φωνάζουμε Τζέρρυ».

«Αα, εντάξει», είπα εγώ, «ήθελα μόνο να ξαναδώ για μια φορά το σπίτι. Έτσι κι αλλιώς άλλη εντύπωση περίμενα να μου κάνει».

Με τέτοιες ελαφρά επιτιμητικές διατυπώσεις τα είχα καταφέρει πολλές φορές στο παρελθόν. Αυτή τη φορά όμως δεν έπιασε.

«Τέλος πάντων, θα μπορούσαμε να τον ρωτήσουμε», είπε ο αδελφός του.

Ο κύριος Σόιχ έγειρε το κεφάλι του στο πλάι και το κούνησε δεξιά κι αριστερά:

«Όχι, αυτό απλώς θα τον αναστατώσει».

«Ναι, αυτό σίγουρα», είπε ο Άλεξ. «Αυτός όμως», είπε δείχνοντάς με με τον αντίχειρα, «αυτός πάντως είναι στο σπίτι των παιδικών του χρόνων, αυτή είναι μια συναισθηματική κατάσταση, και δεν μπορεί να μπει στο παλιό του δωμάτιο, ούτε καν για ένα δευτερόλεπτο, ίσως και να βοηθήσει κάπως», σε αυτή τη λέξη άγγιξε τον ώμο μου, «αν του το πει κάποιος».

Για ένα διάστημα όλοι έμειναν σιωπηλοί. Πρόσεξα ότι το πιάτο με το κέικ βρισκόταν εν τω μεταξύ στο πάτωμα, ακριβώς δίπλα στα πόδια μου. Δεν μπορούσα να θυμηθώ ότι το έβαλα εγώ εκεί.

«Είναι άρρωστος ο γιος σας;» ρώτησα.

«Ο γιος μας;» ρώτησε ο κύριος Σόιχ.

«Καλό ήταν αυτό», είπε ο Άλεξ.

«Όχι, όχι», είπε ο κύριος Σόιχ. «Ο Ιερεμίας μένει εκεί πάνω. Έχει χάσει ένα δάχτυλο».

«Ένα δάχτυλο;»

Ο κύριος Σόιχ και ο αδελφός του κοιτάχτηκαν. Είχαν πάρει μια σιωπηλή απόφαση. Ο κύριος Σόιχ αναστέναξε, μετά σήκωσε το χέρι και μου έδειξε το μεσαίο δάχτυλο, *fuck you*.

«Μην τρομάζετε», είπε. «Αυτό εδώ. Αυτό εδώ το δάχτυλο του λείπει. Βλέπετε;»

«Ναι, ήταν φριχτό», είπε ο αδελφός του. «Δεν είναι μόνο το γεγονός ότι έχασε ένα δάχτυλο, αλλά ο τρόπος που –»

«Ναι, όπως σας είπα, δεν ξέρω», τον διέκοψε ο κύριος Σόιχ.

«Αρχίσαμε», είπε ο αδελφός του, «άρα πρέπει και να... αλλιώς είναι άδικο, σωστά;» Γύρισε προς το μέρος μου. «Το ροκάνιζε μόνος του. Επανειλημμένα».

«Επανειλημμένα;»

«Έτσι που το λες, ακούγεται σαν να του 'χε ξαναφυτρώσει», είπε ο κύριος Σόιχ.

«Εννοούσα όχι ξαφνικά», διορθώθηκε μόνος του ο Άλεξ γελώντας. «Όχι εν βρασμό ψυχής, αλλά για χρόνια, μια συνεχής εργασία».

Έκανε μια χειρονομία, σαν να κόβει τον αέρα μπροστά του σε λεπτές φέτες.

«Πώς το έκανε;» ρώτησα.

«Κομματάκι κομματάκι. Χμ, πώς να το εξηγήσουμε;»

«Και αυτό ακριβώς στο παλιό σας δωμάτιο», είπε ο κύριος Σόιχ.

«Ναι, χμ, πώς να το...», επανέλαβε ο αδελφός του, και το πρόσωπό του εξέφρασε έναν βαθύ, μυστηριώδη πόνο.

«Είναι πάντα αυτές οι αργές μεταβάσεις στη ζωή», είπε ο κύριος Σόιχ. «Αυτές είναι το πρόβλημα, όχι οι ραγδαίες. Κάθε μέρα ένα κομματάκι λιγότερο, για πέντε χρόνια. Μέχρι που κάποια στιγμή το δάχτυλο... χμ. Δεν ξέρω γιατί το παίρνουμε τόσο άσχημα. Εννοώ, δεν κάναμε ότι δεν βλέπαμε, αυτό όχι. Άλλωστε φροντίζουμε ο ένας τον άλλον».

Ο αδελφός του κούνησε το κεφάλι του συμφωνώντας.

«Πρέπει να είναι όπως σ' εκείνες τις ταινίες για το Αλκατράζ», συνέχισε ο κύριος Σόιχ, «όπου για δεκαετίες σκάβουν ένα τούνελ μ' ένα κουταλάκι του γλυκού ή κάτι τέτοιο. Και το τούνελ μεγαλώνει κάθε μέρα, ξέρω 'γώ, πόσα χιλιοστά να είναι, Άλεξ;»

Ο αδελφός του σήκωσε ταυτόχρονα ώμους και φρύδια, έπειτα το πρόσωπό του πήρε μια σκεπτική έκφραση, ότι υπολόγιζε, και είπε:

«Ξέρω 'γώ, σίγουρα εξαιρετικά λίγα. Ένα, δύο χιλιοστά την ημέρα, το πολύ».

«Ναι, και —»

«Κι αυτό αν...», συμπλήρωσε ο αδελφός του.

«Έτσι λοιπόν το εξηγούμε μεταξύ μας», είπε ο κύριος Σόιχ. «Αλλά την αλήθεια την ξέρει τελικά μόνο ο Θεός φυσικά».

«Οπωσδήποτε», είπε ο Άλεξ.

Και μετά τα μάτια των δύο αντρών καρφώθηκαν πάλι πάνω μου.

«Πόπο», είπα εγώ. «Αυτό είναι πραγματικά... πόπο».

Μια τρομαχτική απογοήτευση εξαπλώθηκε μέσα μου. Έτσι θα πρέπει να αισθάνεσαι όταν σε διώχνουν συνέχεια απ' το σπίτι σου.

«Να σε τρελαίνει, ναι», είπε ο κύριος Σόιχ. «Εκεί πάνω στο δωμάτιό σας, που βλέπει στον κήπο».

«Αυτό το δάχτυλο», είπε ο Άλεξ και μου έκανε άλλη μια φορά τη χειρονομία. «Και μάλιστα το πιο μακρύ».

Οι δύο άντρες σηκώθηκαν ταυτόχρονα. Στην προσπάθεια μου να σχηματίσω μαζί τους ένα τουλάχιστον ισοσκελές τρίγωνο δυνάμεων, σηκώθηκα κι εγώ όρθιος. Αλλά επειδή το άλμπουμ με τις φωτογραφίες ήταν ακόμα στα γόνατά μου, μου έπεσε στο πάτωμα. Όταν έσκυψα να το σηκώσω, γλίστρησε απ' την τσέπη μου το Stun Master.

Ο αδελφός έσκυψε να το σηκώσει.

«Κοίτα», είπε και έδωσε τη συσκευή στον κύριο Σόιχ.

Εκείνος το σκούπισε με το χέρι του και το παρατηρούσε, το άναβε, το έσβηνε. Μετά μου το επέστρεψε.

«Και..., δεν σας θυμίζουν πραγματικά τίποτα;», ρώτησε ο αδελφός του και ακούμπησε το χέρι του στην πλάτη μου.

Ήπια με κατεύθυνε προς την πόρτα.

«Δεν ξέρω», είπα εγώ.

«Θα μου φαινόταν πολύ, πολύ θλιβερό, αν δεν σας θύμισαν εντελώς τίποτα από τότε. Αυτό θα σήμαινε ότι η παιδική σας ηλικία δεν διαθέτει πια κανένα έρεισμα στο παρόν σας. Ότι υπάρχει ξεκομμένη και μόνη μέσα σας, στις αναμνήσεις σας. Την κούνια στον κήπο την είδατε; Ούτε καν αυτή, τίποτα;»

«Α πώς, ναι, αυτή φυσικά», είπα με ένα θλιμμένο χαμόγελο.

«Ναι, δεν ήταν φτηνό πράμα», είπε ο αδελφός του με ένα εξίσου θλιμμένο χαμόγελο.

Στεκόμασταν μπροστά στην εξώπορτα.

«Θέλω να σας ευχαριστήσω», είπα και προσπάθησα να μιλήσω σιγανά. «Ευχαριστώ πολύ που με βοηθήσατε να θυμηθώ το...»

«Εντάξει, είναι αυτονόητο», είπε ο αδελφός. «Δεν υπάρχει τίποτα πιο θλιβερό στον κόσμο από έναν άνθρωπο που δεν έχει παρελθόν και γι' αυτό τριγυρίζει χωρίς να βρίσκει ησυχία. Αν μπορείς να συνεισφέρεις το λίγο που σου αναλογεί, ώστε να υπάρχουν λιγότεροι τέτοιοι άνθρωποι στον κόσμο, τότε αξίζει τον κόπο».

Βγήκα από την πόρτα έξω στο φως του ήλιου. Η μέρα ήταν πολύ ζεστή, είχα αρχίσει να ιδρώνω με το κοστούμι μου. Πήγαίνα τρικλίζοντας προς την είσοδο. Κι εδώ λοιπόν καμία επιτυχία. Κανένα σπίτι, καμία θαλπωρή που να εμφανίζεται σιγά σιγά και υπομονετικά μετά τις πρώτες χαοτικές ημέρες μετά τη μετακόμισή μου, καμία αίσθηση ασφάλειας. Είχα προσπαθήσει τόσο πολύ, είχα δουλέψει τόσο σκληρά γι' αυτό. Εναντία στην αντίσταση όσων είχα αιφνιδιάσει. Η γυναίκα ίσως να είχε αλλαξοπιστήσει τελευταία, το έβλεπες στο αριστοκρατικό πρόσωπό της. Κάποιος μου φώναζε κάτι και γύρισα.

«Σταθείτε μια στιγμή!»

Ο κύριος Σόιχ πατώντας το γκαζόν ήρθε προς το μέρος μου. Ο αδελφός του στεκόταν στην ανοιχτή πόρτα του σπιτιού.

«Σας έβγαλα μια φωτοτυπία και ήθελα να σας τη δώσω», είπε ο κύριος Σόιχ. «Βγήκατε όμως τόσο γρήγορα απ' την πόρτα».

Έτεινε προς το μέρος μου μια φωτογραφία. Εγώ έκανα ένα βήμα πίσω.

«Ο αδελφός μου νομίζει ότι δεν μπορείτε να θυμηθείτε τίποτα. Οπότε σκέφτηκα να σας δώσω αυτή τη φωτογραφία. Είναι ο κήπος και το πίσω μέρος του σπιτιού όπως ήταν πριν από πενήντα χρόνια. Τότε ακόμα όλη αυτή η επέκταση –εδώ πάνω, βλέπετε– δεν υπήρχε, παρόλο που στη φωτογραφία δεν φαίνεται και πολύ καλά». Αλλά εκεί, αυτό το πράμα εκεί πάνω που είναι σαν επάλξεις, αυτό λείπει εδώ, κοιτάξτε. Κι εδώ η είσοδος για το κελάρι, πέρνυσι τον χειμώνα την κλείσαμε. Ελπίζω να σας βοηθήσει. Μερικές φορές χρειάζομαστε μικρές βοήθειες. Έτσι, ίσως μπορείτε να ανακατασκευάσετε την παλιά σας ανάμνηση, γιατί σε κανέναν άνθρωπο δεν αξίζει να κυκλοφορεί τόσο ολοκληρωτικά κενός.

«Σας ευχαριστώ, πολύ ευγενικό», είπα εγώ.

«Τόσο ολοκληρωτικά χωρίς τίποτα. Τόσο χαμένος, τόσο εντελώς fucked».

Στεκόμασταν ο ένας μπροστά στον άλλον. Περίμενα ότι από λεπτό σε λεπτό θα με αγκάλιαζε ή θα με πλάκωνε στο ξύλο, όμως εκείνος δεν έκανε τίποτα απ' τα δύο. Αντί γι' αυτό έβγαλε ένα κουταλάκι του γλυκού από την κωλότσεπη και με τον αντίχειρα άρχισε να χαϊδεύει το αμβλύ περίγραμμά του.

«Λοιπόν;» ρώτησε, ενώ το έκανε αυτό, και έπειτα σήκωσε το κουτάλι, σαν να ήταν ένα κομμάτι κεχριμπάρι, κόντρα στον ήλιο εξετάζοντάς το. «Πώς σας φαίνεται ο ουρανός; Θα 'χουμε καμιά καταιγίδα σήμερα;»